
BERTÓK LÁSZLÓ

Futni a bicikli után

Futni a bicikli után, el-elkapni a sárhányót, a csomagtartót, a surrogó levegőt, már-már megállítani, ledönteni, fenéken rúgni, földhöz vágni (megölni) a rajta ülőt, a hazugot, a telhetetlent (az erősebbet?, a pofátlant?), aki egy fordulóra (kettőre?) kapta meg a kölcsön bringát, s akkora lendülettel (mellénnyel?, elszántsággal?) érkezik vissza, hogy el kell ugrani előle, s röhögve, diadalmasan tovább hajt, mintha a Tour de France utolsó körét tiporná, mintha a bicaj az övé volna. Rohanni, lihegni, kiabálni utána, „állj meg!”, „én jövök”, „mocsok!”.

Nézni, hogy ott hagy, hogy elszáguld, s mikor a keresztutcába fordul, a napfény föltekeredik a küllőkre, villámló szárnyakon röpül el.

Lehuppanni a földre, fogadkozni, könnyeket törölgetni, majd mintha mi sem történt volna, tüzes kerekeket (csillogó érmekeket?) rajzolgatni a homokba, s várni (lesni), hogy feltűnik az utca túlsó végén.

Összeszorítani a fogakat, fölállni lassan, készülődni, s ha másképp nem megy, akkor a kiabálásodra összesereglett népség (barátok?, szomszédok?, sorstársak?, „szavazók”?), a sokaság erejével elkapni, elfenekelni, elvenni tőle a drótszamarat, felpattanni rá, s mintha a körülötted állók, mi több, a haza, sőt az emberiség sorsa múlna rajtad, eltekerni (elporzani?, elsöpörni?) a pillanatnyi végtelenbe.

Olasz Tamás fotója